

DESIRE®

A romantic scene between a man and a woman in a wood-paneled room. The woman, with long blonde hair, is wearing a light-colored, sleeveless dress and is adjusting the man's light blue shirt. The man, with dark hair and a slight stubble, is looking at her with a serious expression. The background consists of horizontal wooden planks.

Catherine Mannová

Dočasná
záležitost

 HARLEQUIN®

CATHERINE MANNOVÁ

DOČASNÁ ZÁLEŽITOST

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

potkáváme se poprvé v roce, který nese dvě dvacítky. Rád bych Vám do něho popřál, ať ve Vašem životě, tak jako v mých příbězích, nakonec láska zvítězí a vše se v dobré obrátí.

V lednových povídkách to tedy stoprocentně platí, i když cesta hrdinů za štěstím a láskou není úplně jednoduchá. Zpočátku se totiž zdá, že nový vztah je jen dočasná záležitost. Tak se ostatně jmenuje i jeden z příběhů. Naštěstí si hrdinové včas uvědomí, že prožívají něco jedinečného, o co nechtějí přijít...

Věřím, že Vám s mými romancemi nový rok začne krásně.

Váš Harlequin

Catherine Mannová

DOČASNÁ ZÁLEŽITOST

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Billionaire Renegade

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2018 by Catherine Mann
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4906-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4907-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4908-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Vrátil se.

Felicity Huntové stačil pohled na jeho žlutohnědý stetson, aby pochopila, že Conrad Steele rozhodně nevyslyšel její přání ukončit jejich vztah. A nyní svojí přítomností ohrožoval křehkou rovnováhu, kterou do svého osobního i profesionálního života po rozvodu vnesla.

Aljašský ropný a finanční magnát měl pověst velmi rozhodného a zarputilého muže, který nepřestane, dokud nedostane, co chce.

S ní mu ovšem pšenka nepokvete.

Jakkoli se dnes v zimní zahradě místní nemocnice snažil a dělal opravdu vše, aby na sebe upozornil.

Nejspíš si přes své známosti ve vedení nemocnice zařídil sezení s dětskými pacienty, kterým nyní předčítal pohádku a poutal na sebe veškerou jejich pozornost. Nemocné děti, s nimiž zde pracovala jako sociální pracovnice, seděly ve svých kolečkových křeslech nebo na přenosných podložkách na zemi a doslova hltaly pohádku o kouzelném koni a jeho zázračném jezdcu.

V jednom okamžiku zvedl hlavu a jejich pohledy se střetly. Okamžitě ucítila, jak mezi nimi přeskakuje ona známá jiskra. Stejně silná a neodolatelná jako vždycky.

Nemělo smysl si cokoli namlouvat. Conrad ji přitahuje jako nikdo jiný. Stále je mimořádně pohledný,

vyloženě typ drsné filmové hvězdy s ostře řezanou bradou i tváří. Na spáncích již bylo možné zahlédnout první náznaky šedi v jinak leskle černých, hustých vlasech, které v ní probouzely touhu vztáhnout k němu ruku a pohladit je. A pak tu byly jeho oči. Světle modré, hluboké a ohnivé, plné dráždivých příslibů.

K nim se přidávala neuvěřitelně široká ramena, zcela vyplňující bílou košili pod dokonale padnoucím, luxusním oblekem.

Dělal dojem muže, na kterého se mohou ostatní ve všem spolehnout.

Několikrát se nadechla, aby dostala svůj tep pod kontrolu; vůně květin se mísila s pachem dezinfekčních prostředků vysoce sterilního prostředí.

Věděla, že odsud musí odejít dříve, než Conrad pohádku dočte. A stejně tak musí pustit z hlavy vzpomínky, jak se spolu seznámili a jak se jí potom neúnavně dvořil. Nakonec se mu podvolila a krátce se spolu vídali, ale těsně před Vánoce si našla jinou práci a vztah ukončila.

Možnost pracovat s dětskými pacienty pro ni byla splněním všech snů a umožnila jí, aby se plně soustředila na svou kariéru a nechala romantiku romantikou. Rozvod jí zlomil srdce natolik, že po další takové katastrofě už rozhodně netoužila.

Když Conrad dočetl poslední řádky a uvolnil prostor dobrovolnici s loutkou, Felicity sevřela ruce pevně v pěst. Jestli se dokáže pohnout z místa, ještě pořád má šanci mu uniknout.

Nebude tím však pouze odkládat nevyhnutelné?

Jednoduše nedokázala jen tak odejít a nepromluvit si s ním o jeho rozhodnutí za ní dál chodit a nerespektovat její vůli.

Conrad se postavil, přehodil si přes ruku kabát a nasadil si klobouk. S nedbalou lehkostí prošel mezi dětmi, jejichž pozornost na sebe plně upoutala dívka

s loutkovým divadlem, a s pohledem upřeným na Felicity mířil k východu ze zimní zahrady.

Zhluboka se nadechla a cítila, jak jí prudce tluče srdce. Conrad mířil přímo k ní. O tom ani na okamžik nepochovala.

„Ahoj,“ pozdravil krátce a lehce sklonil hlavu, až na tváři ucítila jeho horký dech. „Rád tě zase vidím.“

Kousla se do rtu a pokoušela se nevnímat jeho rty a vzpomínky na všechno, co spolu za ten krátký čas prožili.

V zahradě se rozezvučily tóny doprovodné flétny a Conrad jí ukázal na chodbu. „Asi bychom tu neměli rušit.“

Přešli k širokému oknu směřujícímu na parkoviště, kde se sněžný pluh snažil vyčistit další kus zasněžené plochy.

„Blahopřeju k nové práci.“

Její tušení se potvrdilo. Tohle nebylo jen tak náhodné setkání. Hledal ji.

Naplnil ji pocit marnosti i podivného vzrušení. Jako by nevěděla, co přesně sama chce.

„To ti řekla Tally?“ zajímala se. Tally byla její kamarádka, která chodila s jeho synovcem Marshalllem Steelem.

„Marshall,“ připustil. „Já jsem ani nevěděl, že nějakou novou práci hledáš.“

Pokoušela se soustředit natolik, aby mu dokázala alespoň odpovědět. „Nehledala jsem ji. Tahle se prostě naskytla a pro mě je to práce mých snů. Tak šťastná jsem v práci ještě nikdy nebyla.“

„A oni zase mohou být šťastní, že tě mají.“ Opíral se nataženou rukou o stěnu a jeho ruka byla tak blízko, že stačil nepatrný pohyb, aby ji pohladil po vlasech. Ale ani se nepohnul.

I pouhý příslib doteku však byl velice dráždivý.

Bude lepší, když tohle plýtvání časem rychle

ukončí. „Proč jsi přišel? Nějak se mi nechce věřit, že bys měl najednou takový zájem o nemocné děti.“

„Naše rodina je docela významným sponzorem nemocnice a děti mám jednoduše rád. Já sám žádné nemám, i když jsem mnohonásobný hrdý strýček. Zrovna tu rozjíždím nový charitativní projekt.“

Samozřejmě věděla, že jejich nadace přispívá obrovskými prostředky na podporu výstavby nového křídla pro dětské pacienty s rakovinou a byla mu za jeho velkorysost vděčná, jenom neměla ráda, když s ní někdo manipuluje. A právě ten pocit nyní měla.

„Jaký projekt?“ otázala se mimoděk.

„Čtenářský. Založíme tu pro děti novou knihovnu. Když se jim bude knížka líbit, jednoduše si ji mohou nechat, a my ji zase doplníme,“ odpověděl bez váhání. „A tohle předčítání je součástí projektu.“

Neměla důvod mu nevěřit. „To je jistě báječné, ale asi bys měl vědět, že moje rozhodnutí je pevné a nezvratné. Už spolu nechodíme.“

„A já mám svoji hrdost, to bys měla vědět zase ty,“ pronesl a z tváře mu zmizel ten bezstarostný úsměv, který ji až dosud zdobil. „Naše rodina tuhle nemocnici podporuje snad od nepaměti. Jsme jí vděční za vynikající práci, kterou tady všichni odvádějí. Narodili se tu všichni moji synovci i neteře. Naomi tady vyléčili rakovinu a ona zde pak porodila svá dvojčata. Tyhle knížky jsou jen součástí nového pilotního programu.“

„Nového pilotního programu?“ neovládala svoji zvědavost.

„Steelové a Mikkelsonové se nyní spojili v jednu korporaci a společně hledají nové způsoby, jak nemocnici pomáhat. Chceme, aby děti dostávaly pouze nové knihy, které si mohou nechat, výrazně se tím sníží možné riziko přenosu infekcí.“

Proti tomu mohla jen stěžít něco namítat. „To je od

vás opravdu laskavé. Jsem si jistá, že to děti i rodiče ocení.“

„Pokud je tu dítě s rakovinou, je to běh na dlouhou trať, který může být pro spoustu rodin finančně hodně náročný. Kupovat dětem knihy tak může být nad jejich možnosti.“

„Ta knížka, z níž jsem jim dnes četl, je součástí pravidelného balíčku, který budou dostávat.“ Opět se na ni usmál, jako by se již vzpamatoval z jejího rázného odmítnutí.

„Co ještě máte v plánu?“ zeptala se, zajímalo ji, kde všude na něj může narážet.

Sebevědomě a sexy se na ni usmál. „Rozhodlo se o tom teprve včera, ale snad už ti to můžu prozradit, i když prohlášení pro tisk vydáme až zítra. Budeme teď hlavním sponzorem onkologického oddělení, protože mé neteři Naomi tady zachránili život. Oddělení po ní bude dokonce pojmenováno.“

Cítila, jak jí pokleslo srdce. Tohle není žádná narychlo smyšlená šaráda s rozdáváním knížek, aby tu na ni narazil, ale seriózní program, který může zachránit mnoho životů a zpřístupnit tu nejlepší možnou péči rodinám, které by si ji nemohly jinak dovolit.

Pomalou ale jistě ji naplňovalo neodvratné poznání, před nímž nebylo úniku. „Takže se tu teď budeme potkávat častěji?“ vydechla a nedokázala se zbavit pocitu, že ji tato představa naplňuje podivným vzrušením.

„To si piš,“ pronesl spokojeně.

Se stetsonem v ruce se díval, jak Felicity odchází a míří k výtahům na druhém konci chodby.

Bylo mu jasné, že se jí dostal pod kůži, a to bylo moc dobře. Toužil po ní od okamžiku, kdy se s ní poprvé setkal. Snažil se ji získat, ale nebylo to tak snadné, protože se ještě stále nevzpamatovala ze svého rozvodu. On však rozhodně nepatřil k lidem, kteří utíkají z bitvy.

Ještě chvíli se za ní díval, načež s kabátem přes ruku zamířil pomalu za ní.

Již celé roky se stýkal pouze se ženami, pro které byla v životě nejdůležitější kariéra, nikoli rodina a děti, a které ho tedy nikdy netlačily k tomu, aby si je odvedl k oltáři. Měl za sebou krátké, nepovedené manželství a jeden hodně nešťastný pokus o další, při němž ho nevěsta nechala samotného přímo před oltářem. To se opravdu nepovedlo.

Pak jeho starší bratr přišel při letecké nehodě o ženu i dceru, a když viděl, jakou bolest mu to způsobilo, ještě více se zatvrdil. Touhle cestou už nikdy nepůjde a zůstane navždy svobodný. Děti ale miloval, a když je nemohl mít sám, o to radostněji se staral o své synovce a neteře. Nabídl Jackovi, vytíženému až příliš starostí o jejich naftové impérium, pomocnou ruku a ten ji s radostí přijal. Conrad byl o patnáct let mladší a sil i času měl pořád na rozdávání. Poslední dobou však cítil podivný neklid a tu a tam mu hlavou bleskla myšlenka, jestli to jednoduše není tím, že bratrovy děti dospěly, žijí si svůj vlastní život a on se najednou nemá o koho starat.

Ještě jednou se podíval na Felicity v dáli před sebou. Právě nastoupila do výtahu. Zaujal ji a byl si jistý, že si její zájem dokáže udržet, i když v duchu doufal, že z dnešního setkání dokáže vytěžit o něco víc. Felicity je rozhodně výzva a přesně to teď potřebuje.

Blížil se k výtahům a překvapeně se zastavil při pohledu na známou tvář ve dveřích. Marshall. Jeho synovec. Prostřední syn Jack Steela. Tak trochu svéráz, který dával přednost původnímu ranči a nikdy nejevil zájem podílet se na každodenním chodu naftařského impéria. Když se ale Jack Steele zasnoubil s majitelkou jejich největší konkurenční společnosti Jeanníí Mikkelsonovou a krátce nato spadl z koně tak, že málem zemřel, všichni museli začít

odvádět svůj podíl práce. Jack přežil, ale dlouhé měsíce se zotavoval po náročné operaci páteře.

Obě spojené rodiny vytvořily novou společnost Alaska Oil Barons Inc., jejíž akcie na trhu značně kolísaly a bylo nutné chod firmy co nejrychleji stabilizovat a uklidnit investory.

Marshall rychle urazil těch pár kroků, které je od sebe oddělovaly, a setřásl si z klobouku napadané sněhové vločky. „Co tady děláš? Stalo se něco?“

„Co by se mělo stát? Přinesl jsem nové knihy a jednu jsem právě dočetl.“

„Opravdu? Mám pocit, že tu máš i jinou agendu. Nepracuje tady teď Felicity na plný úvazek?“

„Pokud mě neklame paměť, když jsi byl malý, čítával jsem i tobě.“

„Pokud *mě* neklame paměť, dostal jsi to na střední škole za trest jako domácí úkol.“

Mávl zamítavě rukou. „Vždycky jsem zvládal víc věcí najednou.“

„Tak jako dnes?“ Marshall zvedl obě ruce ve smířlivém gestu. „Když se ti nechce o Felicity mluvit, fajn. Já jsem přišel vyzvednout Tally. Chceme jít na oběd. Přijedeš zítra s Nanuqem a Shilou?“

Conrad měl u sebe přechodně dva Marshallovy koně, jejichž inuitské jméno bylo Medvěd a Plamen, než pro ně Marshall připraví nové stáje.

„Jak jsme se domluvili. Zítra jsem u tebe.“

Vlastně by mohl na jednom z nich rovnou přijet, aby ze sebe setřásl napětí se setkáním s Felicity. Než se den nachýlí ke konci, sama pozná, jak úzce spolu nyní budou spolupracovat.

Felicity se rázně blížila ke své kanceláři a v duchu si zoufala, jak snadno se nechala dole v hale vyvést z rovnováhy sexy chlápkem ve stetsonu. Měla pocit, že její nervy jsou náhle na pochodu, a to nebylo před schůzkou s jejím novým šéfem zrovna to nejlepší rozpoložení.

Navíc ani netušila, o čem s ní chce mluvit. Když jí volal, zmínil se pouze o tom, že spolu musí probrat, jak její práci skutečně zefektivnit tak, aby z ní mohli mít všichni ještě větší prospěch. Rozhodně ji zaujal a Felicity pospíchala, jako by se již nemohla dočkat. Vytáhla si z tenké aktovky, kterou si tiskla k hrudi, list s poznámkami a nápady, jimiž chtěla svoji pracovní náplň ještě rozšířit, a málem vrazila do ženy, která kráčela přímo proti ní.

„Ahoj“, pozdravila ji překvapeně její kamarádka Tally Bensonová. „Zrovna jsem skončila. Jak se ti na novém místě líbí?“ Tally v nemocnici pracovala jako dobrovolnice.

„Je to úžasná příležitost a už se těším, až doopravdy začnu.“ Slova, která jí splývala z úst, zněla podivně prázdně a Felicity nechápala, proč před svojí kamarádkou předstírá emoce, které necítí.

„Tak proč se tak mračíš?“ nakrabatila Tally čelo.

Felicity si mimoděk upravila šňůrku na jmenovce a nedokázala si pomoci. Jednoduše se musela zeptat. „Věděla jsi, že Conrad teď čte dětem na dětské onkologii?“

Tally se raději vyhnula přímé odpovědi. „Slyšela jsem, že rodinná nadace má teď s nemocnicí velké plány.“

Něco tak kolosálního jako péče o celé onkologické oddělení mohlo být jen stěží nějakou zástěnkou, aby se s ní Conrad mohl vídat, připustila v duchu a téměř se zastyděla.

Přinutila se k úsměvu. „Nemocnice může být opravdu ráda, že získala tak štědrého sponzora.“

„Popravdě řečeno,“ připustila Tally, „mi jde z jejich rodiny hlava kolem. Je jich tolik, hlavně teď, když se Mikkelsonové a Steelové spojili. Tohle je ale vynikající příležitost, jak je všechny poznat.“

Krásná rusovláska Tally dobře věděla, o čem mluví. Nebylo tomu tak dávno, kdy ji najali jako

ošetřovatelku, která pomáhala Marshallovi s rekonvalescencí poté, co si zlomil ruku. A nyní byli pár.

Poté, co se obě rodiny i jejich naftové korporace spojily v jeden obří podnik, trh značně znejistěl v očekávání, kdo nakonec stane u kormidla, a tato nejistota se projevovala značným kolísáním hodnoty akcií nově vzniklé společnosti. O tom, kdo se stane generálním ředitelem Alaska Oil Barons však nebylo stále rozhodnuto, i když kolovaly různé zvěsti a dohoda byla údajně na spadnutí.

„Ach, abych nezapomněla,“ vzpomněla si Felicity a sáhla do aktovky pro tenkou obálku. „Tady máš své doporučení.“

Před nedávnem se jí konečně podařilo Tally přesvědčit, aby si podala přihlášku na univerzitu na obor sociální práce. Pro práci v terénu měla přirozený talent.

Tally se celá rozzářila. „Moc ti děkuji, ani nevíš, jak moc to pro mě znamená, i když pořád pochybuju, že mě vezmou, natož abych doufala, že mi nabídnou stipendium.“

Naděje je ošemetná věc, o tom Felicity věděla své. „Budu ti držet palce a dej mi vědět hned, jak se něco dozvíš.“

„Slibuju,“ usmála se Tally, „musíme si někdy zajít na oběd a dohnat všechno, co jsme si nestihly říct. Platím já.“

„To zní báječně,“ souhlasila Felicity. „Zavoláme si.“

Zasunula do dveří kartu a zámek tiše cvakl. Její vlastní kancelář. S krásným výhledem na aljašské hory a spoustou stále nevybalených krabic v rohu. To nejdůležitější si však již vyndat stihla. Fotografie dětí, kterým našla nový domov, jejich ručně malované obrázky, děkovné dopisy adoptivních rodičů. Těm všem pomohla a jejich vděk byl tou nejlepší motivací k další práci.

Spolkla příliv emocí. Tohle byl svět, jemuž rozuměla. Podívala se na nástěnné hodiny a ze rtů jí splynul povzdech. Měla by vyrazit. Sebrala si na stole složku dokumentů a vyšla opět na chodbu.

Rychlým krokem přešla k výtahům, ale když k nim dorazila, jediný otevřený se začal pomalu zavírat.

„Počkejte,“ zavolala.

V prostoru mezi zavírajícími se křídly dveří se objevila ruka a dveře se znovu otevřely.

„Moc děkuju,“ vypravila ze sebe udýchaně. „Jdu pozdě na schůzku.“

Z rohu téměř zaplněného výtahu se ozval hluboký mužský hlas.

Zavřela oči. „Ahoj, Conrade.“

Jaké byla šance, že na sebe znovu narazí?

Několikrát se nadechla a otevřela oči. Conrad stál vedle mladé zdravotní sestry, která ho nepokrytě hlatala očima. Zdálo se, že její obdivný pohled dobře vnímá a ani trochu mu nevadí. Věděla samozřejmě, že pokud jde o ženy, Conrad vede velmi aktivní život, a ona se s ním přece rozešla, přesto ji nepříjemně píchlo u srdce.

Kčertu. Tohle teď doopravdy nepotřebuje. „Do pátého, prosím,“ požádala ho, aby jí stiskl tlačítko, a sama se pohroužila do svého návrhu, který chtěla svému novému nadřízenému předložit. Byl na něm i seznam filmů a hudebních CD, které chtěla pro děti na onkologickém oddělení pořídít.

Dveře výtahu se s cinknutím otevřely, většina lidí vystoupila, až v něm zůstala jen Felicity s Conradem. Výborně. Ještě tohle...

Přistoupil až těsně k ní. „Nechceš si zajít na večeři?“

Zvedla hlavu od svých papírů. „Jedno ti musím přiznat, jsi opravdu vytrvalý.“

„Nechceš se dozvědět víc o našich plánech s nemocnicí?“ podivil se.